nationale rechter dient te beoordelen of zulks het geval is.

4. De inwerkingtreding van het gemeenschappelijk douanetarief is niet van invloed op de rechtsgevolgen van de krachtens § 23 van het Duitse Zollgesetz afgegeven „verbindliche Zolltarifauskünfte" (voor de administratie bindende adviezen).

In de zaak 30-71

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag van het Finanzgericht München, III. Senat, in het aldaar aanhangig geding tussen

FIRMA KURT SIEMERS & CO., te Hamburg, Neuer Wall 40, eigenaar K. G. W. Siemers, Hamburg,

en

HAUPTZOLLAMT BAD REICHENHALL,

om een prejudiciële beslissing inzake

— de uitlegging van verordening nr. 950/68 van de Raad van 28 juni 1968 (PB nr. L 172, blz. 1);

— de toepasselijkheid en eventueel de uitlegging van verordening nr. 241/70 van de Commissie van 9 februari 1970 (PB nr. L 32, blz. 6);

— eventueel, de uitlegging van verordening nr. 160/66 van de Raad van 27 oktober 1966 (PB nr. 195, blz. 3361),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: R. Lecourt, President, J. Mertens de Wilmars en H. Kutscher, Kamerpresidenten, A. M. Donner (rapporteur), A. Trabucchi, R. Monaco en P. Pescatore, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

Op 30 mei en 9 juli 1968 heeft verzoekster in het hoofdgeding (hierna genoemd „verzoekster") twee partijen van een waar, genaamd „dieetmayonaise", in Duitsland doen inklaren.

In beide gevallen besloot de douane de waar niet te keuren, deelde zij haar in onder post 21.04 van het gemeenschappelijk douanetarief en legde zij zonder nadere formaliteiten een aanslag wegens invoerrechten op tot een bedrag overeenkomend met de indeling van de waar.

Bij de import van 9 juli had verzoekster opgegeven dat het produkt uit wijnazijn, volledige eieren, zout en „butter-oil" bestond.

Verzoekster had de ingevoerde waar doorverkocht aan de firma „Agricola AG" te Hamburg, die haar had verwerkt tot botervet. Op grond van opmerkingen die op 5 september 1969 door de Betriebsprüfungsstelle Zoll-AwlÜ (douanecontrolebureau) werden gemaakt bij een onderzoek naar verzoeksters importen, legde het Duitse douanekantoor Salzburg op 22 oktober 1969 een herziene aanslag op, waarbij een aanvullend bedrag wegens douanerechten werd gevorderd. In overeenstemming met het advies bij de opmerkingen van de Betriebsprüfungsstelle meende het douanekantoor dat de waar als „produkt voor menselijke consumptie, elders genoemd noch elders onder begrepen" onder post 21.07 van het tarief moest worden gebracht.

Tegen deze indeling kwam *verzoekster* op bij het Finanzgericht München waar zij haar betoog deed steunen op het feit dat het ingevoerde produkt uit mayonaise op basis van „butter-oil" bestond. Mayonaise staat bij de produkten, vermeld in noot I (1) op post 21.04 van de toelichting op het Duitse douanetarief. Het doet niet ter zake of de mayonaise is vervaardigd uit melkvetten of uit plantaardige vetten, daar de toelichting ten deze geen onderscheid maakt.

Verordening nr. 241/70 van de Commissie van 9 februari 1970 (PB nr. L 32, blz. 6) duidt aan dat de litigieuze waar onder post 21.04 van het douanetarief moet worden ingedeeld, juist omdat de wetgever de bestaande rechtstoestand heeft willen wijzigen. Dit zou blijken uit het feit dat in de verordening de datum van inwerkingtreding is vastgesteld en dat in haar opschrift wordt gesproken van de „indeling van goederen". Maar ook al zou de verordening van interpretatieve aard zijn, dan nog zou het produkt niet onder post 21.07 kunnen worden ingedeeld, omdat niet was voldaan aan de voorwaarden voor deze indeling, welke betrekking heeft op produkten die kennelijk niet als sauzen, samengestelde kruiderijen of dergelijke produkten worden gebruikt.

Ten slotte betoogde verzoekster dat zij een beroep mocht doen op de goede trouw, nu de nationale instanties geen bindende tariefadviezen meer mochten verstrekken.

Volgens het *Hauptzollamt*, verweerder in het hoofdgeding, was het litigieuze produkt wegens zijn fysische kenmerken en met name zijn smaakeigenschappen, geen mayonaise, noch een samengestelde kruiderij of een dergelijk produkt in de zin van tariefpost 21.04.

Dit standpunt zou juist bevestiging vinden in verordening nr. 241/70, waarbij van post 21.04 worden uitgesloten „produkten voor menselijke consumptie op basis van van melk afkomstige vetstof-

fen" die diverse ingrediënten (bij voorbeeld eigeel, azijn, zout) bevatten, welke eveneens voorkomen in sauzen, samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten, en die kennelijk niet geschikt zijn om als zodanig als sauzen, samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten te worden gebruikt.
Anders dan verzoekster meent, zou verordening nr. 241/70 slechts een eenvormige toepassing van het douanetarief in de Lid-Staten der EEG ten doel hebben.
Tegenover de bewering van verzoekster dat de Duitse belastingdiensten geen bindende tariefadviezen meer mochten afgeven, houdt het Hauptzollamt staande dat deze adviezen, die geen algemeen bindende uitlegging van de omschrijvingen van het gemeenschappelijk douanetarief („allgemein verbindliche Auslegungen") bevatten, ook na de inwerkingtreding van het gemeenschappelijk douanetarief nog geoorloofd waren.
Een en ander in aanmerking nemende, heeft het Finanzgericht bij beschikking van 27 mei 1971, ingekomen ter griffie van het Hof op 15 juni 1971, de volgende vragen aan het Hof voorgelegd:

I — a) Maakt het voor de indeling van een als „dieetmayonaise" aangeduide waar onder tariefpost 21.04 van het gemeenschappelijk douanetarief verschil, of bij de vervaardiging boter, botervet of gefractioneerde butter-oil is gebruikt; zo ja, welk verschil?

b) Is voor de indeling van een waar onder tariefpost 21.04 of tariefpost 21.07 de opvatting van het verkeer bepalend? Zo ja, moet men zich dan richten naar de opvatting van het verkeer in alle Lid-Staten of mag een in één enkele Lid-Staat geldende opvatting in aanmerking worden genomen, wanneer zij van die in andere Lid-Staten afwijkt?

c) Was verordening nr. 241/70, naar haar inhoud, reeds op 27 mei en 9 juli 1968 — en niet eerst sedert 13 februari 1970 — van toepassing?

d) Indien vraag c) bevestigend wordt beantwoord:

1. Is de term „kennelijk" in verordening nr. 241/70 in die zin te verstaan, dat het op grond van de gesteldheid der waar op het desbetreffende tijdstip zonder meer duidelijk moet zijn, dat zij niet geschikt is om als zodanig als sauzen, samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten te worden gebruikt?

2. Aan wie (aan de douane of aan de betrokken handelskringen) moet dit duidelijk zijn? Kan daarbij met de verkeersopvatting van het land van invoer te rade worden gegaan?

3. Is het voor het begrip „kennelijk" voldoende:

a) dat uit de administratie van de handelaar blijkt dat de waar van de aanvang af niet bestemd was om als zodanig als sauzen, samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten te worden gebruikt, of

b) kan dit worden afgeleid uit de [omstandigheden der] verdere behandeling van de waar na bedoeld tijdstip? Zo ja, aan welke voorwaarden moet daartoe zijn voldaan?

II — a) Zijn de „Oberfinanzdirektionen" sedert de inwerkingtreding van verordening nr. 950/68 van de Raad van 28 juni 1968 (PB nr. L 172, blz. 1) nog bevoegd bindende adviezen (Zolltarifauskünfte) in de zin van § 23 van het Zollgesetz uit te brengen?

b) Zo neen, gold zulks ook reeds vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 950/68 voor waren die in aanmerking komen voor een EEG-handelsregeling — in casu 's Raads verordening nr.

160/66 van 27 oktober 1966 (PB nr. 195, blz. 3361)?

Krachtens artikel 20 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door verzoekster, de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Het Hof heeft, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

De firma Kurt Siemers & Co., ten deze vertegenwoordigd door P. Wendt, de regering van de Bondsrepubliek Duitsland, ten deze vertegenwoordigd door H. Laubereau en H. Schäpe, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door P. Kalbe, zijn ter terechtzitting van 5 oktober 1971 in hun mondelinge opmerkingen gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 27 oktober 1971 conclusie genomen.

II — Schriftelijke opmerkingen ingediend bij het Hof

Overwegende dat de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

Vraag I — a)

Volgens *verzoekster* zou uit de toelichtingen op het Verdrag inzake de nomenclatuur van Brussel van 1955 (toelichtingen op post 21.04, met name de eerste en vierde alinea) blijken dat van melk afkomstige vetstoffen kunnen worden gebruikt bij de vervaardiging van sauzen, samengestelde kruiderijen of dergelijke produkten.

Daar communautaire bepalingen ter zake ontbreken, zijn deze toelichtingen een belangrijke factor bij de uitlegging van het gemeenschappelijk douanetarief.

Ook het voorstel van de Commissie aan de Raad voor een richtlijn betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake mayonaise, van mayonaise afgeleide sauzen en andere geëmulgeerde gekruide sauzen (PB 1970 nr. C 18, blz. 9), met name artikel 6, toont aan dat van melk afkomstige vetstoffen gebruikelijke ingrediënten bij de vervaardiging van deze produkten zijn.

Ten derde volgt duidelijk uit verordening nr. 241/70 zelf dat sauzen, samengestelde kruiderijen of dergelijke produkten van melk afkomstige vetstoffen kunnen bevatten.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* zet uiteen dat van melk afkomstige vetstoffen niet geschikt zijn als grondstof voor mayonaise. De fysische hoedanigheden van mayonaise vereisen vetstoffen met een laag smeltpunt. Aangezien boter en butter-oil een vrij hoog smeltpunt hebben, kunnen zij niet als basisingrediënt voor mayonaise worden gebruikt. Dieetmayonaise verschilt van gewone mayonaise door haar lichtere verteerbaarheid. Daar deze wordt bepaald door het gehalte aan onverzadigde vetzuren, is butter-oil — welke een hoger gehalte verzadigde vetzuren bevat dan plantaardige vetten — niet als grondstof voor dit soort mayonaise te gebruiken.

In de vaklitteratuur is een procédé bekend voor de vervaardiging van een olie uit boter, met een laag smeltpunt en een hoog gehalte onverzadigde vetzuren. Dit procédé is echter te duur voor toepassing in de praktijk.

Overigens dient men onderscheid te maken tussen mayonaise met een vetgehalte boven de 50 % en onder de 50 %. Mayonaise met minder dan 50 % vetgehalte kan boter of butter-oil bevatten met behoud van haar kenmerken als mayonaise, indien het smeltpunt door middel van stabilisatoren kan worden verlaagd.

De regering van de Bondsrepubliek leidt uit een en ander af dat een als „dieetmayonaise" aangeduide waar met een gehalte aan van melk afkomstige vetstoffen boven de 50 % niet onder post 21.04

van het gemeenschappelijk douanetarief kan vallen.
Bij een als „mayonaise" aangeduide waar met een vetgehalte van minder dan 50 % sluit het gebruik van boter of butter-oil indeling onder post 21.04 niet uit, indien de waar naar haar aard een saus, samengestelde kruiderij of een dergelijk produkt is.

De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* merkt op dat uit de toelichting op het Verdrag inzake de nomenclatuur van Brussel van 1955 blijkt dat het gebruik van melkvetten als basisingrediënt voor sauzen, samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten op zichzelf geen verschil maakt voor de indeling van de betrokken produkten.

Vraag I — b)

Volgens *verzoekster* zal men hier moeilijk een algemene opvatting van het verkeer kunnen vinden. Gezien de sterk uiteenlopende verbruiksgewoonten in de verschillende gebieden der Gemeenschap, kan men onmogelijk spreken van in alle Lid-Staten geldende opvattingen voor de indeling van de betrokken produkten. Het zou daarentegen onverenigbaar zijn met de uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief, wanneer men voor de indeling dezer produkten zou uitgaan van de verkeersopvatting in slechts één Lid-Staat.

Volgens de *Commissie* dient bij de tariefindeling van kruiderijprodukten steeds te rade te worden gegaan met de opvatting van het verkeer om uit te maken of de waren in kwestie geschikt zijn om als zodanig als sauzen, samengestelde kruiderijen of dergelijke produkten te worden gebruikt, omdat noch de tekst van het tarief noch de Brusselse toelichtingen op post 21.04 duidelijke en specifieke regels geven. Overigens mag de verkeersopvatting volgens haar alleen als interpretatiemiddel worden gebruikt, indien deze duidelijk vastligt. Gezien het belang van een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief, mag men uiteraard geen rekening houden met een verkeersopvatting in slechts één Lid-Staat.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* merkt op dat nergens in de algemene regels voor de uitlegging van de tariefnomenclatuur of in die voor de uitlegging van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief wordt verwezen naar de opvatting van het verkeer. Daar dergelijke opvattingen alleen betrekking hebben op individuele produkten, dient de vraag uitsluitend voor mayonaise te worden beantwoord. Over de gehele wereld is er een erkende verkeersopvatting van mayonaise: een gekruide of gearomatiseerde, min of meer vloeibare emulsie, die als toevoegingsmiddel bij vlees of vis wordt gebruikt. Doorslaggevend criterium is de toepassing van een vetstof met een laag smeltpunt als grondstof.

Vraag I — c)

Volgens *verzoekster* is verordening nr. 241/70 van de Commissie ingevolge artikel 2 op 13 februari 1970 in werking getreden. Daar de verordening geen enkele bepaling over terugwerkende kracht bevat, kon zij onmogelijk reeds op 27 mei en 9 juli 1968 van toepassing zijn. De vraag van het Finanzgericht over de toepasselijkheid van verordening nr. 241/70 „naar haar inhoud" was ingegeven door de — ongefundeerde — stelling van het „Hauptzollamt", dat deze verordening slechts van declaratoire aard zou zijn. Uit de basisbepalingen, zoals verordening nr. 97/69 van de Raad en artikel 28 van het EEG-Verdrag, blijkt echter dat de verordening veeleer constitutief is en uitsluitend een wijziging van het gemeenschappelijk douanerecht ten doel heeft. Het lijdt dan ook geen twijfel dat verordening nr. 241/70 ook naar inhoud eerst met ingang van 13 februari 1970 geldt.

De *Commissie* meent dat verordening nr. 241/70 van toepassing is op elk, na haar inwerkingtreding te beslechten geschil over de indeling der betrokken goederen, en wel om de volgende redenen. Bepalingen zoals die van verordening nr. 241/70

zijn naar hun inhoud slechts verklarend van aard, daar zij ten doel hebben de draagwijdte van de tariefposten waarnaar zij verwijzen, te verduidelijken. De Commissie was hiertoe gekomen door de aanbeveling die implicite was vervat in 's Hofs arrest van 18 juni 1970 in de zaak 74-69 (Hauptzollamt Bremen-Freihafen tegen Bremer Handelsgesellschaft — meel van maniok — Jurisprudentie, Deel XVI, blz. 451) om de uniforme toepassing van het gemeenschapsrecht door formele besluiten te verzekeren. Door haar rechtsvorm houdt verordening nr. 241/70 voor de rechterlijke en bestuursinstanties der Lid-Staten de verplichting in om de daarin gegeven uniforme uitlegging van het tarief toe te passen. Deze rechtsvorm brengt tevens mee dat de rechterlijke en bestuursinstanties onmiddellijk na de inwerkingtreding der verordening gehouden zijn de hun voorgelegde vraagstukken overeenkomstig de daar gestelde regels te behandelen en af te doen. De verordening vindt haar rechtsbasis in verordening nr. 97/69 van de Raad van 16 januari 1969 (PB nr. L 14, blz. 1), en met name in artikel 3, waarbij de Commissie wordt gemachtigd de noodzakelijke bepalingen voor de toepassing van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief met het oog op de indeling der goederen vast te stellen. De grenzen van deze bevoegdheid worden bepaald door haar doel: de verduidelijking van het gemeenschappelijk douanetarief. Hieruit blijkt tevens dat verordening nr. 241/70 declaratoir van aard is. Ten slotte is nog een argument voor het declaratoire karakter van deze verordening te ontlenen aan de voorlaatste overweging van haar considerans, waar wordt verwezen naar de nomenclatuur van Brussel.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* beschouwt verordening nr. 241/70 als een authentiek interpretatievoorschrift dat derhalve op elke na 13 februari 1970 gerezen uitleggingsvraag moet worden toegepast.

Vraag I — d) (1°)

Verzoekster meent dat zij na haar antwoord op vraag I c geen standpunt in deze vraag meer hoeft te bepalen. Niettemin merkt zij op dat de vraag of de waar „kennelijk" niet geschikt is om als zodanig als saus, samengestelde kruiderij of een dergelijk produkt te worden gebruikt, alleen op grond van de fysische eigenschappen van de waar mag worden beoordeeld. Deze eigenschappen vormen het enige objectieve criterium om de geschiktheid af te meten. De toepassing bij de tariefindeling van andere criteria dan de fysische eigenschappen zou een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk tarief uitsluiten.

Volgens de *Commissie* wil de term „kennelijk" zeggen dat de bevoegde instanties de betrokken waren onder post 21.07 moeten brengen, indien vaststaat dat, mede gezien de opvatting van het verkeer en hun specifieke bestemming, de waren niet geschikt zijn om als zodanig als sauzen, samengestelde kruiderijen of dergelijke produkten te worden gebruikt.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* merkt op dat men voor de indeling der betrokken produkten dient af te gaan op de fysische eigenschappen en externe kenmerken die zij bezitten op het moment dat voor de vaststelling der indeling in aanmerking moet worden genomen.

Vraag I — d) (2°)

Verzoekster, de *Commissie* en de *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* zijn eenparig van mening dat de douane de enige bevoegde instantie is om de kenmerken van het in te delen produkt te beoordelen.

Vraag I — d) (3°)

Verzoekster merkt op dat men voor de uiteindelijke bestemming van een produkt niet mag afgaan op de administratie van de handelaar, omdat deze zelden uitsluitsel geeft. Het zou met de betekenis van de term „kennelijk" in strijd zijn om uit de omstandigheden van hetgeen naderhand met het produkt gebeurt, het

gebruik af te leiden, waartoe het produkt is bestemd op de voor de tariefindeling in aanmerking te nemen datum.

De *Commissie* zegt er geen bezwaar tegen te hebben om mede op grond van de handelsbescheiden en de omstandigheden van hetgeen naderhand met het produkt gebeurt, uit te maken of het „kennelijk" bestemd was als zodanig te worden verbruikt.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* deelt deze mening van de Commissie.

Vraag II — a)

Volgens *verzoekster* blijkt uit de jurisprudentie van het Hof (arrest van 18 februari 1970, Hauptzollamt Hamburg tegen Bollmann, zaak 40-69 — kalkoenestaarten — Jurisprudentie, Deel XVI, blz. 69, en arrest van 18 juni 1970, Hauptzollamt Bremen-Freihafen tegen Krohn, zaak 74-69 — meel van maniok — Jurisprudentie, Deel XVI, blz. 451), dat de Lid-Staten ter zake van het gemeenschappelijk douanetarief geen interpretatievoorschriften mogen geven en geen maatregelen mogen nemen waardoor dit wordt beïnvloed. Dit betekent dat wetgevende en bestuurshandelingen, waarbij het gemeenschappelijk douanetarief wordt gewijzigd of aangevuld, aan de Lid-Staten zijn ontzegd. Aangezien „verbindliche Zolltarifauskünfte" bestuurshandelingen inzake het gemeenschappelijk douanetarief zijn, waaraan de douane is gebonden, zijn zij onmiskenbaar in strijd met het gemeenschapsrecht. Formeel zijn het bestuurshandelingen, maar materieel werken zij als wetgevende handelingen, omdat zij bindend zijn voor een onbepaalde hoeveelheid partijen en voor onbepaalde tijd. Derhalve zijn zij onrechtmatig, ook al zou 's Hofs rechtspraak alleen betrekking op wetgevende handelingen hebben.

De *Commissie* merkt op dat deze bindende tariefadviezen ten doel hebben het gerechtvaardigd vertrouwen van de justitiabelen in de uitlegging van het gemeenschappelijk douanetarief door de autoriteiten van een Lid-Staat te beschermen. Voor zover het allen om interpretatie van afzonderlijke gevallen gaat, zouden zij verenigbaar zijn met het gemeenschapsrecht. In dat geval zou een onjuiste interpretatie van het gemeenschappelijk douanetarief in een bindend tariefadvies dezelfde gevolgen hebben als een onjuiste indeling bij een gewone douanebehandeling. Enkele vergissingen bij de tariefindeling zouden onvermijdelijk zijn en een juiste werking van het gemeenschappelijk douanetarief niet schaden. Maar als de bindende tariefadviezen het karakter van algemene interpretaties krijgen en automatisch in tal van min of meer gelijke gevallen gaan gelden, zou de goede werking van het gemeenschappelijk douanetarief bij een onjuiste interpretatie in gevaar kunnen komen, te meer omdat rechterlijk toezicht op de gegeven interpretatie niet onmiddellijk voor de hand ligt. Uit een en ander blijkt dat de Oberfinanzdirektionen bij ontbreken van een communautaire regeling nog steeds „verbindliche Zolltarifauskünfte" mogen afgeven, voor zover het gemeenschappelijk douanetarief hierbij incidenteel wordt uitgelegd.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* acht bindende tariefadviezen zonder meer geoorloofd, omdat zij hetzelfde effect hebben als een indeling van waren bij normale douaneprocedures. Zij zijn te beschouwen als uitvoerende bestuurshandelingen die alleen bindend zijn voor de douanekantoren. Voor de justitiabelen staat tegen deze adviezen beroep open bij het Bundesfinanzhof.

Vraag II — b)

Verzoekster, de *Commissie* en de *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* merken op dat hun standpunt inzake de vorige vraag ook geldt voor de bevoegdheid van de Oberfinanzdirektionen om vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 950/68 bindende tariefadviezen af te geven voor de onder 's Raads verordening nr. 160/66 vallende produkten.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat het Finanzgericht München bij beschikking van 27 mei 1971, ingekomen ter griffie van het Hof op 15 juni 1971, krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag twee vragen inzake de uitlegging van verordening (EEG) nr. 950/68 van de Raad van 28 juni 1968 betreffende het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1968 nr. L 172) heeft gesteld;

dat de eerste vraag betrekking heeft op de uitlegging van de posten 21.04 en 21.07 van het gemeenschappelijk douanetarief en op de gevolgen van verordening nr. 241/70 van de Commissie van 9 februari 1970 (PB 1970 nr. L 32) voor de toepassing van deze posten op importen die voor de inwerkingtreding dier verordening hebben plaatsgevonden;

dat in de tweede plaats wordt gevraagd, of de afgifte van bindende tariefadviezen, in de zin van paragraaf 23 van het Duitse Zollgesetz, verenigbaar is met genoemde verordening nr. 950/68;

Ten aanzien van de eerste vraag

2 Overwegende dat in de eerste vraag om te beginnen wordt gevraagd of „het voor de indeling van een als ‚dieetmayonaise' aangeduide waar onder tariefpost 21.04 van het gemeenschappelijk douanetarief verschil maakt of bij de vervaardiging boter, botervet of gefractioneerde butter-oil is gebruikt, en zo ja, welk verschil";

dat voorts wordt gevraagd, of voor de indeling de opvatting van het verkeer bepalend is dan wel de, na de litigieuze importen verschenen, verordening nr. 241/70;

3 Overwegende dat het blijkens de gegevens van het onderhavige geval gaat om de vraag of het litigieuze produkt moet worden ingedeeld onder post 21.04 (sauzen; samengestelde kruiderijen en dergelijke produkten) of onder post 21.07 (produkten voor menselijke consumptie, elders genoemd noch elders onder begrepen) van het gemeenschappelijk douanetarief;

dat de importen hebben plaatsgevonden op respectievelijk 30 mei 1968 en 9 juli 1968, de eerste derhalve vóór 1 juli 1968, op welke datum het gemeenschappelijk douanetarief in werking trad;

dat evenwel ten tijde van deze invoer de produkten van post 21.07 van de nomenclatuur van Brussel onderworpen waren aan verordening nr.

160/66/EEG van de Raad van 27 oktober 1966 tot invoering van een handelsregeling voor bepaalde goederen, verkregen door verwerking van landbouwprodukten (PB nr. 195, blz. 3361), zodat de gestelde vraag kan worden geacht betrekking te hebben op de in deze verordening opgenomen post 21.07, vergeleken met post 21.04;

4 Overwegende dat, ter verzekering van een uniforme uitlegging en toepassing van de — in het gemeenschappelijk douanetarief overgenomen — nomenclatuur van Brussel van 1950, in de artikelen III en IV van het Verdrag van Brussel wordt bepaald dat een comité voor de nomenclatuur onder gezag van de Internationale Douaneraad toelichtingen en indelingsadviezen zal opstellen;

5 Overwegende dat, nu toelichtingen of andere verduidelijkingen van de gemeenschapsautoriteiten met betrekking tot post 21.04 ten tijde van de litigieuze importen nog ontbraken, aan bovenbedoelde toelichtingen en indelingsadviezen het gezag van waardevolle hulpmiddelen bij de uitlegging van die post moet worden toegekend;

dat luidens deze tekst „onder deze post worden begrepen doorgaans gekruide produkten ter verhoging van de smaak van bepaalde gerechten (in het bijzonder vlees en vis) en vervaardigd met behulp van verschillende ingrediënten (eieren, groente, fruit, meel, zetmeel, olie, azijn, suiker, kruiden, mosterd, aromatische stoffen, enzovoort). Bedoelde produkten worden aangeboden als min of meer vloeibare extracten — met name het geval bij sauzen — of in poedervorm, en in alle soorten verpakkingen (flessen, potten, blikken, enzovoort, zelfs luchtdicht gesloten)";

dat in de vierde alinea van de toelichtingen bij post 21.04 voorbeelden van onder deze post vallende produkten worden gegeven, waarbij in de eerste plaats mayonaise wordt genoemd;

6 Overwegende dat uit de vermelde toelichtingen blijkt dat de in post 21.04 bedoelde produkten als kenmerk hebben dat zij, doorgaans gekruid, zijn bestemd om de smaak van bepaalde gerechten te verhogen;

dat zij derhalve moeten worden aangeboden in een bereidingsvorm die hen onmiddellijk geschikt maakt voor de aangegeven bestemming;

dat bijgevolg het verwerken van boter, botervet of gefractioneerde butteroil in deze produkten, hetgeen de indeling van een produkt onder post 21.04 niet noodzakelijkerwijs uitsluit, bepalend is, voor zover de eigenschappen op grond waarvan zij bestemd zijn om de smaak van gerechten te verhogen, daardoor kunnen worden beïnvloed;

dat de bevoegde nationale autoriteiten dienen te beoordelen of, gezien alle feitelijke gegevens over de wijze van vervaardiging en de samenstelling van de betrokken waar, zulks het geval is;

7 Overwegende dat verordening nr. 241/70 geen toepassing kan vinden bij de indeling van waren die vóór de inwerkingtreding dier verordening zijn ingevoerd;

dat immers deze verordening, waarin de voorwaarden voor indeling onder post 21.07 nader worden omschreven, constitutief van aard is en geen terugwerkende kracht kan hebben;

8 Overwegende dat derhalve moet worden geantwoord dat een produkt niet onder post 21.04 van het gemeenschappelijk douanetarief kan worden ingedeeld, voor zover het gebruik van boter, botervet of gefractioneerde butteroil bij de vervaardiging afbreuk doet aan de geschiktheid van het produkt om als zodanig te worden aangewend voor het verhogen van de smaak van bepaalde gerechten;

dat de bevoegde nationale rechter dient te beoordelen of zulks het geval is;

Ten aanzien van de tweede vraag

9 Overwegende dat aan het Hof wordt gevraagd of de inwerkingtreding van het gemeenschappelijk douanetarief van invloed kan zijn op de rechtsgevolgen van de krachtens paragraaf 23 van het Duitse Zollgesetz afgegeven „verbindliche Zolltarifauskünfte" (voor de administratie bindende adviezen);

10 Overwegende dat de Oberfinanzdirektion ingevolge deze bepaling op verzoek officiële en voor de administratie bindende adviezen kan afgeven inzake de tariefpost waaronder een waar moet worden ingedeeld;

dat enerzijds wordt bepaald dat bij wijziging of intrekking dier adviezen de aanvrager nog binnen drie maanden nadien om toepassing van de tevoren geldende adviezen kan verzoeken, tenzij deze op onjuiste opgaven van de aanvrager berusten;

dat anderzijds wordt bepaald dat aan de adviezen de rechtskracht ontvalt bij wijziging van de wettelijke bepalingen, ter uitvoering waarvan zij zijn gegeven;

11 Overwegende dat een dergelijke provisionele indeling in de gemeenschapsbepalingen weliswaar niet is voorzien, doch evenmin is verboden;

dat de daarin geboden zekerheid voor de importeurs en vergemakkelijking voor de nationale autoriteiten deze laatsten ertoe kunnen brengen een dergelijke, in hun nationale recht vervatte procedure toe te passen;

dat zulks te meer het geval kan zijn, nu deze procedure geen enkel normatief element bezit en deel uitmaakt van de normale regelingen voor de toepassing van de tariefbepalingen op individuele gevallen;

12 Overwegende dat derhalve moet worden geconcludeerd dat de inwerkingtreding van verordening nr. 950/68 van de Raad de rechtsgevolgen van de bindende tariefadviezen, verstrekt krachtens paragraaf 23 van het Duitse Zollgesetz, niet heeft beïnvloed;

Ten aanzien van de kosten

13 Overwegende dat de kosten, door de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, niet voor vergoeding in aanmerking kunnen komen en dat de procedure ten aanzien van partijen in het hoofdgeding als een aldaar gerezen incident is te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de mondelinge opmerkingen van verzoekster in het hoofdgeding, van de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 177;
Gelet op de verordeningen van de Raad nr. 160/66 van 27 oktober 1966 en nr. 950/68 van 28 juni 1968, alsmede op verordening nr. 241/70 van de Commissie van 9 februari 1970;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap, met name artikel 20;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Finanzgericht München bij beschikking van 27 mei 1971 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. **een produkt kan niet onder post 21.04 van het gemeenschappelijk douanetarief worden ingedeeld, voor zover het gebruik van boter, botervet of gefractioneerde butter-oil bij de vervaardiging afbreuk doet aan de geschiktheid van het produkt om als zodanig te worden aangewend voor het verhogen van de smaak van bepaalde gerechten; de bevoegde nationale rechter dient te beoordelen of zulks het geval is.**

2. **de inwerkingtreding van verordening nr. 950/68 van de Raad heeft de rechtsgevolgen van de bindende tariefadviezen, verstrekt krachtens paragraaf 23 van het Duitse Zollgesetz, niet beïnvloed.**

Lecourt Mertens de Wilmars Kutscher

Donner Trabucchi Monaco Pescatore

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op vierentwintig november negentienhonderdeenenzeventig.

De President

R. Lecourt

De Griffier

A. Van Houtte

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 27 OKTOBER 1971 [1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

In de onderhavige zaak gaat het wederom over tariefindelingsproblemen, dat wil zeggen over de uitlegging en toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief. — Om te beginnen de voornaamste feiten:

Verzoekster in het hoofdgeding, de firma Kurt Siemers & Co. te Hamburg, had op 30 mei 1968 en 9 juli 1968 uit Zwitserland in de Bondsrepubliek Duitsland bepaalde hoeveelheden geïmporteerd van een door haar als „dieetmayonaise" aangeduide waar, die — althans volgens haar opgave bij de tweede import — bestond uit „wijnazijn, volledige eieren (waarschijnlijk diepvries), zout en butteroil". De betrokken douane-instanties hebben het produkt zonder keuring, dat wil zeggen zonder bemonstering, over-

1 — Vertaald uit het Duits.